

רע"פ 8380/19 - יונתן ארזואן נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 8380/19

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: יונתן ארזואן

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק הדין של בית המשפט המחוזי בבאר-שבע מיום 24.12.2018 בעפ"ת 38109-11-18 שניתן על ידי כבוד השופט א' ביתן-סג"נ

בשם המבקש: עו"ד אלמוג אזולאי

בשם המשיבה: עו"ד ארז בן-ארויה

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר-שבע (כב' השופט א' ביתן, סג"נ) מיום 24.12.2018 בעפ"ת 38109-11-18, בגדרו התקבל ערעור המשיבה (להלן: המדינה) על הכרעת דינו של בית המשפט לתעבורה בבאר-שבע (כב' השופט א' אופיר) בתת"ע 6054-02-15.

רקע והליכים קודמים

1. ביום 1.1.2015 נהג המבקש ברכבו, ועוכב לבדיקה שנערכה באמצעות מכשיר "ינשוף" (להלן: המכשיר) בה נמצא כי רמת האלכוהול בדמו גבוהה מהמותר בחוק, כך שיוחסה לו נהיגת רכב בשכרות בניגוד לסעיף 62(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] ותקנה 169 ב' לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: תקנות התעבורה).

המבקש כפר במיוחס לו בכתב האישום ונוהל הליך הוכחות. בתום פרשת התביעה קיבל בית המשפט לתעבורה את טענת המבקש כי "אין להשיב לאשמה", וזיכה אותו. המדינה ערערה על זיכוי המבקש לבית המשפט המחוזי אשר קיבל את ערעורה וקבע כי לא היה מקום לזכות את המבקש באותו שלב והחזיר את הדין לבית המשפט לתעבורה.

משהוחזר התיק לבית המשפט לתעבורה, לא הציגה המדינה ראיות נוספות ואף המבקש בחר שלא להעיד ולא להגיש ראיות מטעמו. בית המשפט זיכה את המבקש בשנית, הזיכוי נשען על קיומו של פער בין שתיים מתוצאות בדיקת ה"ינשוף" אשר בית המשפט קבע כי יש בו כדי לפסול את הבדיקה כולה, ועל כך שהמדינה לא הגישה תעודת עובד ציבור (להלן: תע"צ) המעידה על תקינות המכשיר.

המדינה ערערה על זיכוי המבקש לבית המשפט המחוזי וערעורה התקבל כך שהמבקש הורשע בעבירת נהיגה בשכרות. בית המשפט דחה את טענת הסף של המבקש לפיה הערעור הוגש בחוסר סמכות משהוגש על ידי התביעה המשטרית, בקבעו כי התובע המשטרתי מוסמך היה להגיש את הערעור משזה עסק בעניינים מקצועיים טכניים הדורשים ידע מתאים כעולה מסעיף קטן 5 בחלק ד' לתוספת ראשונה א' לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: התוספת לחסד"פ ו-החסד"פ). בית המשפט קיבל את טענת המדינה כי בדיקת "הינשוף" שנערכה למבקש תקינה, וקבע כי בהתאם לפסיקה, משהועברה התע"צ לבא כוח המבקש אשר לא הודיע על רצונו לחקור את עורך התע"צ, לא חלה על המדינה החובה להגישה לבית המשפט לצורך הוכחת תקינות המכשיר.

המבקש ממאן להשלים עם תוצאות פסק הדין ומכאן הבקשה שלפניי.

נימוקי הבקשה ותגובת המדינה

2. המבקש סבור כי בקשתו מעלה שתי סוגיות עקרוניות. האחת, נוגעת לשאלת סמכותה של לשכת תביעות התעבורה של משטרת ישראל להגיש את הערעור לבית המשפט המחוזי (להלן: סוגיית הסמכות). לשיטתו, לשון החוק בתוספת לחסד"פ מלמדת כי סמכותו של התובע המשטרתי להופיע בבית המשפט המחוזי מוגבלת לתחומים פרוצדורליים בלבד, וערעור בשם המדינה אינו נמנה על תחומים אלו; והשנייה, עוסקת בצורך הוכחת תקינות מכשיר "הינשוף", ובשאלה אם די בכך שהמדינה המציאה תע"צ להגנה מבלי להגישה לבית המשפט (להלן: סוגיית תקינות המכשיר). כך נטען, אין בחסד"פ הוראת חוק התומכת באפשרות להוכיח עובדה שהנאשם כפר בה על דרך המצאת הראיה להגנה במקום להגישה לבית המשפט, דבר העומד בניגוד לסדרי הדין במשפט הפלילי.

3. בתגובתה, גורסת המדינה כי הבקשה עוסקת ביישום הדין הקיים בעניינו הפרטני של המבקש ואינה מצדיקה דיון בגלגול שלישי. באשר לסוגיית הסמכות, נטען כי פרשנותו של המבקש לפיה בנסיבות העניין תובע משטרתי מוסמך להופיע בבית המשפט המחוזי אך לא להגיש ערעור נוגדת את תכלית החוק וקבלתה תוביל לפיצול בין גופי התביעה.

אשר לסוגיית תקינות המכשיר, סבורה המדינה כי זו כבר הוכרעה בפסיקותיו של בית משפט זה כך שאינה מעלה כל שאלה עקרונית, וסומכת את ידיה על קביעתו של בית המשפט המחוזי בסוגיה זו.

4. לאחר שעיינתי בבקשה על נספחיה ובתגובת המדינה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

הלכה היא כי רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן רק במקרים חריגים בהם עולה שאלה בעלת חשיבות ציבורית או כללית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים או במקרים בהם מתעורר חשש לאי-צדק מהותי או לעיוות דין (רע"פ 8421/19 דהן נ' מדינת ישראל (24.12.2019)). חרף ניסיונו של המבקש לשוות לבקשתו אצטלה עקרונית, זו נוגעת לעניינו הפרטי ואינה עומדת באמות המידה האמורות.

סוגיית סמכותה של התביעה המשטרית להגיש את הערעור לבית המשפט המחוזי זכתה להתייחסותו של בית המשפט המחוזי, ולשון החוק העולה לפיה רשאי התובע המשטרתי לטפל בתיקים "שנדרשת בהם מומחיות מקצועית טכנית בענייני תעבורה" - ברורה. ההליך שהתנהל בערכאות מטה עסק בתקינות מכשיר "הינשוף" ובכשירות תוצאותיו, סוגיה הנדרשת בה מומחיות טכנית. כך, גם מקובלת עליי עמדת המדינה כי פרשנותו של המבקש לפיה מוסמך התובע משטרתי להופיע בבית המשפט המחוזי אך לא להגיש ערעור אינה סבירה כלל.

אשר לסוגיית תקינות המכשיר, לאור המסד הראייתי שהוגש בבית המשפט לתעבורה הכולל תעודת בלון (ת/7); פלטי הכיול (ת/9) ופלט הינשוף המקורי (ת/10); והצגת תעודת הסמכה להפעלת המכשיר במסגרת עדותו של השוטר שערך את בדיקת הינשוף למבקש, ובהתבסס על פסיקתו של בית משפט זה אשר נדרש לשאלת הכרח הגשת התע"צ בנסיבות אלו (ראורע"פ 7093/10 מדינת ישראל נ' דריזין (1.7.2012)); ע"פ 5345/90 בראונשטיין נ' מדינת ישראל (13.9.1992)), כמו גם קביעתו כי מכשיר "הינשוף" אמין מבחינה ראייתית (ראו רע"פ 8135/07 גורן נ' מדינת ישראל (11.2.2009)), לא מצאתי להתערב בפסק דינו של בית המשפט המחוזי.

עוד יוער, כי לא נעלמה מעיני פנייתו של המבקש להתיר לו לתקן את בקשת רשות הערעור על דרך של הוספת טענה באשר לפרשנות תקנה 169 לתקנות התעבורה. לשיטתו, לאורך ניהול ההליך בבית המשפט לתעבורה התייחסה המדינה למונח "מקדם השונות" הנזכר בחוק כפער בין החיישנים. משכך טוען המבקש, ניהל הגנתו בהתאם, ומודל "מקדם השונות" כפי שהופיע בפסיקת בית המשפט המחוזי יושם לראשונה בעניינו. ראשית, בקשתו הוגשה לאחר שנתקבלה תגובת המדינה לבקשת רשות הערעור, וממילא, לא מצאתי כי יש בטענה זו כדי לסייע למבקש, בית המשפט המחוזי נימק בפירוט את קביעתו בסוגיה זו, תוך שהתבסס על לשון החוק המפורשת.

5. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ו בטבת התש"פ (23.1.2020).

ש ו פ ט